

Веселин Ханчев

Пръстен

За твойто тихо идване, което
все още в мен отеква като гръм,
за даденото и назад невзето,
за прошката, че с теб съм и не съм,
за думите, понякога спестени,
за ласките, които не спести,
за силата, която вля у мене,
когато беше най-безсилна ти,
за туй, че бе на мое име кръстен
и твоя лош, и твоя хубав час,

на твоя малък пръст вместо пръстен
горещите си устни слагам аз.

КРАЙ

© Веселин Ханчев

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4339>]